

اداره خانه سی :

خطه نجفیه بازاری ساجبیلر خانه ۱۶

آریستو

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستو وولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Έτιμάται γρως. 2.

Τό σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Υπάρχουν ἀρεταί, αἱ ὁποῖαι ἀναδεικνύουν τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη. Ὑπάρχουν ἀρεταί, αἱ ὁποῖαι μεγαλουργοῦν. Μία ἀπ' αὐτάς τὰς μεγαλουργοὺς ἀρετὰς εἶναι καὶ ἡ πειθαρχία.

Μὴ νομίσετε, ὅτι εἶναι μικρὰ ἀρετὴ ἡ πειθαρχία. Μὴ φαντασθῆτε καν, ὅτι εἶναι εὐκολοεκτέλεστος. Θὰ σὰς ἐξηγήσω τὰ μεγάλα τῆς προσόντα καὶ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ κατὰ τὴν ἐκτέλεσίν τῆς.

Ἐν πρώτοις, ἡ πειθαρχία ἐξασφαλίζει τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν κανονικὴν κίνησιν εἰς κάθε ὀργανωμένην κοινωνίαν. Φαντασθῆτε λαὸν χωρὶς πειθαρχίαν, κοινωνίαν χωρὶς πειθαρχίαν, στρατὸν χωρὶς πειθαρχίαν. Τί θὰ γίνῃ τότε; ὁ καθεὶς θὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει καὶ ὅπως τὸ θέλει, καί, ἐπειδὴ τοῦ καθ' ἑνὸς ἡ ἰδέα εἶναι ἀδύνατον νὰ συμφωνήσῃ καθ' ὅλα μὲ τὴν ἰδέαν ὄλων τῶν ἄλλων, θὰ ἴδῃτε, ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ γίνῃ τίποτε μέγα, ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐπιτευχθῇ κάποιος κοινὸς σκοπός, ἀλλὰ αἱ ἐριδες καὶ τὰ κακοῦργήματα θὰ ἐπικρατήσουν.

Ἡ πειθαρχία εἶναι γέννημα μιάς ἀλλῆς ἀρετῆς : τῆς ἐκτιμῆσεως τῆς ἀξίας, ὅπου αὕτη ὑπάρχει. Δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ πειθαρχῇ αὐστηρῶς καὶ χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ, ἀν δὲν εἶναι πεπεισμένος, ὅτι ἐκεῖνος, ποῦ διατάσσει, ἔχει καὶ ἰκανότητα καὶ ἀξίαν καὶ ὑπεροχήν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι συνήθως ἐγωϊστῆς. Νομίζει ὁ καθεὶς, ὅτι τὰ ξέρει ὅλα, ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἰκανὸς καὶ δὲν ἀναγνωρίζει ἀνώτερον. Λαός, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ τέτοιους πολίτας, εἶναι καταδικασμένος νὰ πέσῃ, νὰ σθεσθῇ, ν' ἀποθάνῃ.

Ἀπαιτεῖται μίᾳ ἐπίμονος καὶ σταθερὰ προγύμνασις, διὰ νὰ δαμάσῃ κανεὶς ἑαυτὸν καὶ διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν, ἔταν αὕτη εὐρίσκειται εἰς ἄλλον. Ὅταν τὸ κάμῃ αὐτό, τότε βεβαίως κατ' ἀνάγκην καὶ ὡς συμπέρασμα θὰ ὑπακούσῃ εἰς ἐκεῖνον, ποῦ ἔχει ἀξίαν, καὶ τότε οὗτος θὰ εἴμπορέσῃ, ἐπειδὴ δὲν θὰ εὐρίσκη προσκόμματα, νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην του τὴν ἰκανότητα χάριν τοῦ κοινοῦ καλοῦ.

Μερικοὶ ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι πειθαρχία σημαίνει δουλείαν. Νομίζουν, ὅτι ὁποῖος πειθαρχεῖ, εἶναι δοῦλος τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ εἶναι ἀπάτη· ἐκεῖνος, ποῦ πειθαρχεῖ, δὲν εἶναι δοῦλος, εἶναι κύριος. Ἡ πειθαρχία δὲν εἶναι δουλοπρέπεια. Πικέτε μου : γνωρίζετε ἀνώτερον πολίτην ἀπὸ ἓνα βασιλέα καὶ ἓνα αὐτοκράτορα; Καὶ ὅμως καὶ αὐτὸς πειθαρχεῖ εἰς τοὺς νόμους, τοὺς νόμους, τοὺς ὁποῖους ἐθέτισεν ὁ λαός. Ὅστε ὁ βασιλεὺς εἶναι δοῦλος τοῦ λαοῦ; ὄχι βέβαια. Ἐπίσης καὶ ὁ λαός δὲν εἶναι δοῦλος τοῦ βασιλέως, διότι πειθαρχεῖ εἰς τὰ διατάγματα ἐκεῖνου.

Ἡ πειθαρχία δὲν εἶναι κάτι, τὸ ὁποῖον ἀπενόησεν ἡ ἀνθρωπίνη κοινωνία ὅλας διόλου αὐθαίρετως καὶ αὐταρχικῶς. Ἡ πειθαρχία ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν.

Ἐθαυμάσατε περισσότερο ἀπὸ μίαν φοράν, βέβαια, τὴν κοινωνίαν τῶν μυρμηκῶν· εἶδετε μὲ τί τάξιν ἀποτελοῦν τὰς ομάδας των καὶ πῶς ἐργάζονται ὁ καθεὶς εἰς τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτάχθη. Ἐπίσης παρετηρήσατε μὲ ποίαν ἁρμονίαν τὰ χελιδόνια καὶ ὅλα τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ ταξιδεύουν ὑπὸ ἓνα ἀρχηγόν.

Αὐτὸ, τὸ ὁποῖον θαυμάζετε εἰς τοὺς μέρμηκας καὶ εἰς τὰ χελιδόνια, οὐδὲν

ἄλλο εἶναι, παρὰ πειθαρχία, καθὼς πειθαρχία εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἡ οὐρανία τάξις τῶν ἀστέρων.

Μὴ ἔχετε τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ πειθαρχία εἶναι κάτι εὐκολομάθητον. Ὅχι, βεβαιώθητε περὶ αὐτῆς. Μὴ πιστεύετε, ὅτι ὁποῖος θέλει, ἀπὸ ὁποιανδήποτε ἡμέραν δελήσῃ, θὰ εἴμπορῃ νὰ ἀρχίσῃ πειθαρχῶν, ἐνῶ ὡς χθὲς δὲν ἦτο τοιοῦτος.

Ὅχι. Ἡ πειθαρχία εἶναι μίᾳ μακρὰ συνήθεια. Δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ πειθαρχικὸς πολίτης, ἀν δὲν ὑπῆρξε πειθαρχικὸς υἱός, πειθαρχικὸς μαθητής.

Πρέπει νὰ μάθῃ νὰ πειθαρχῇ εἰς τοὺς γονεῖς του, εἰς τοὺς διδασκάλους του, εἰς τὰς οἰκογενειακὰς συνηθείας, διὰ νὰ εἴμπορέσῃ ἀκόπως νὰ πειθαρχῇ αὐριον εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις τῆς πολιτείας.

Δι' αὐτὸ μὴ εἰπῆτε : — Τώρα δὲν πειράζει καὶ ἂν παρακούω, καὶ ἂν ἀπειθῶ· ὅταν ἔμωσ θὰ μεγαλώσω...

Ὅχι, μὴ εἰπῆτε αὐτό, διότι θὰ ἀπατηθῆτε. Ἡ πειθαρχία εἶναι φυτόν, τὸ ὁποῖον, διὰ νὰ καρποφορήσῃ, θέλει μακρὰν καλλιέργειαν.

Ἐπίσης ἡ πειθαρχία εἶναι χρήσιμος καὶ εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι προορίζουν τὸν ἑαυτόν· τους διὰ νὰ ἀρχώσιν. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον, ὅτι, διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς καλὸς ἀρχων, πρέπει νὰ μάθῃ νὰ εἶναι ἀρχόμενος, δηλαδὴ νὰ εἶναι ὑπὸ, δηλαδὴ νὰ πειθαρχῇ.

Ὅστε βλέπετε, ὅτι ἡ πειθαρχία εἶναι χρήσιμος εἰς τοὺς ἀρχοντας καὶ εἰς τοὺς ἀρχομένους, εἰς τὰ άτομα καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν καθόλου.

Μὴ περιφρονῆτε τὴν πειθαρχίαν, καὶ μὴ νομίζετε ἐξυπνάδα τὴν παρακοὴν καὶ τὴν ἀπειθειαν.

Λαοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν πειθαρχικοί, ἐτιμαρῆθησαν, κατεστράφησαν.

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' Ιδιαίτερου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἐξωτερικὸν > > > Φρ. 20

Αἱ ἐγγραφαὶ προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Θ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΞΥΛΟΚΟΠΟΥ

Ἐἰς ἓνα μικρὸ χωριὸ ἐξῆ κάποιος ξυλοκόπος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἓνα μονάκριβο παιδί, ποῦ ὑπερβολικὰ ἀγαποῦσε.

Τὸ παιδί τοῦ ξυλοκόπου ἤθελε πολὺ νὰ μάθῃ γράμματα καὶ νὰ ἀναπτυχθῆ διὰ τοῦτο καὶ ὁ γέρον πατὴρ τοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ ὅλας τὰς οἰκονομίας του καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ σπουδάσῃ.

Αἱ οἰκονομίαι ὅμως τοῦ γέροντος ξυλοκόπου ἦσαν ἐλάχισται καὶ δι' αὐτὸ ἔτελειώσαν πολὺ γρήγορα, πολὺ πρὶν δηλαδὴ ὁ υἱὸς τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του.

Τότε τὸ παιδί ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ὁ πατέρας τὸ ἐδέχθη μὲ θλίψιν, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ ἐκεῖνο, ποῦ ἐποθύσεν.

Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ; χρήματα δὲν εἶχε πλέον ὁ γέρον ξυλοκόπος.

Μίαν ἡμέραν τὸ πρωὶ ὁ γέρον ἐσηκώθη, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος καὶ κόψῃ ξύλα.

— Ἐλα καὶ σύ, εἶπεν εἰς τὸ παιδί του, διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς.

Ἄλλὰ δὲν εἶχε δευτέρου πέλεκυν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ δανεισθοῦν τὸν πέλεκυν τοῦ γείτονος.

Ὅταν ὁ πατέρας καὶ τὸ παιδί ἐφθάσαν εἰς τὸ δάσος, ἤρχισαν ὁμῶς τὴν ἐργασίαν. Ἐκοπιον ξύλα καὶ ἤκουε κἀνεὶς συχνὰ: γκάπ, γκούπ! γκάπ, γκούπ! τὸν κρότον, ποῦ κἀμνει ὁ πέλεκυς, ὅταν κἀφῃ ἐπάνω εἰς τὸ ξηρὸ ξύλο.

Ἄφου εἰργάσθη κάμποσο, ὁ υἱὸς εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του:

— Πατέρα, ἐκουράσθηκα, θὰ πάγω νὰ ξαπλωθῶ κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον.

Καὶ τὸ ἔκαμεν. Ἦτο μεσημέρι· ὁ ἥλιος ἔκαιε καὶ ὁ υἱὸς ἐξηπλώθη εἰς τὴν σκιάν ἑνὸς πλατυφύλλου δένδρου.

Ἐνῶ ὁμῶς ἀνεπαύετο, ἤκουσεν ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου μίαν φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ἀφησέ με ἐλεύθερον, ἀφησέ με ἐλεύθερον.

Ὁ νέος ἐσηκώθη, ἤρχισε νὰ σκάπτῃ ἕως εἰς τὰς ρίζας τοῦ δένδρου, ὅτε εὗρσκει μίαν φιάλην καλῶς κλεισμένην. Μέσα εἰς τὴν φιάλην ἐκείνην ἦτο φυλακισμένο τὸ Πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐφώναζεν:

— Ἀφησέ με νὰ ἔβγω ἔξω, ἀφησέ με νὰ ἔβγω ἔξω.

Ὁ νέος ὁμῶς ἠνοίξε τὴν φιάλην καὶ ἐπήδησεν ἀπ' αὐτὴν ἓνας πελώριος γίγας, τόσον ὑψηλός, ὡσάν τὸ δένδρον.

Ὁ γίγας λέγει εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ξυλοκόπου:

— Εὗρετε τώρα πῶς θὰ σοῦ πληρώσω τὴν καλοσύνην, ποῦ μοῦ ἔκαμες;

— Ὅχι, δὲν ξέρω.

— Λοιπὸν, θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι.

— Καὶ γιὰτί νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι;

— Διότι νομίζεις, ὅτι ἤμουν κλεισμένος ἀδίκως; Ἐγὼ εἶμαι τὸ Πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχαν φυλακίσει πρὸς τιμωρίαν.

Τότε ὁ νέος, φοβηθεὶς μήπως ἡ ἀπειλὴ ἐκείνη γίνῃ, εἶπεν εἰς τὸν γίγαντα.

— Δὲν σὲ πιστεύω, ὅτι εἶσαι τὸ Πονηρὸν πνεῦμα. Διὰ νὰ σὲ πιστεύσω, ἀν εἴμπορῃς, ἔμβα πάλιν μέσα εἰς τὴν φιάλην, ὅπου ἦσουν.

Ὁ γίγας τότε ἤρχισε νὰ μικραίνῃ, νὰ μικραίνῃ καὶ ἐχώρεσε μέσα εἰς τὴν φιάλην.

Παρευθὺς ὁμῶς ὁ υἱὸς τοῦ ξυλοκόπου ἔκλεισε καὶ ἐσφράγισε τὴν φιάλην, ἀλλὰ τότε ὁ γίγας, ποῦ εἶχε κλεισθῆ, ἤρχισε πάλιν νὰ φωνάζῃ:

— Ἀφησέ με νὰ ἔβγω ἔξω, ἀφησέ με νὰ ἔβγω ἔξω.

Ὁ νέος ὁμῶς ἔμεινε ἀσυγκίνητος. Ἄλλ' ὁ γίγας ἐξηκολούθει νὰ παρακαλῆ.

Τέλος ὁ υἱὸς τοῦ ξυλοκόπου τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ ἀν σοῦ κάμω τὴν χάριν αὐτήν, τί θὰ μοῦ κάμῃς;

— Ὅ,τι ζητήσῃς· θὰ σὲ κάμω ἱκανὸν νὰ θεραπεύῃς ὅλας τὰς ἀσθενείας, θὰ σὲ κάμω καὶ πλούσιον.

— Ὁρκίσου με! εἶπεν ὁ νέος.

Καὶ τὸ Πονηρὸν πνεῦμα ὠρκίσθη.

Τότε τὸ παιδί ἔσπασε τὴν φιάλην καὶ ἀνεπήδησεν ὁ γίγας. Τὸ Πονηρὸν ὁμῶς πνεῦμα ἔμεινε πιστὸν εἰς τὸν ὄρκον του.

— Πάρε, σοῦ εἶπεν, αὐτὸ τὸ μανδύλι. Μὲ τὸ ἓνα ἄκρον του ὁ,τι μέταλλον ἐγγίσῃς θὰ γίνεταί ἀσημι, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἄκρον, ὅποιαν πληγὴν δέσῃς θὰ γίνεταί καλά.

Διὰ νὰ δοκιμάσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ξυλοκόπου, σηκώνει τὴν ἀξίνην καὶ σκίζει τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου, ἔπειτα ἠγγίσε μὲ τὸ ἓν ἄκρον τοῦ μανδύλιου τὴν πληγὴν τοῦ δένδρου καὶ τὸ δένδρον ἠνώθη, ἔγινε καλά.

Κατόπιν μὲ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ μανδύλιου ἔτριψε τὸ μέταλλον τοῦ πελέκεώς του καὶ ὁμῶς ἐγένετο ἀσημένιος.

Τρέχει τότε εἰς τὸν πατέρα του ὁλος χαρὰ. Ὁ ξυλοκόπος διέταξε τὸν υἱὸν του νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του, νὰ κόπτῃ ξύλα.

Ὁ υἱὸς τότε ἐσήκωσε τὸν πέλεκυν καὶ τὸν ἐκτύπησεν ἐπάνω εἰς μίαν δρυῖν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ πέλεκυς ἦτο ἀσημένιος, εὐθὺς ἐλύγισε.

Τότε ὁ ξυλοκόπος ἤρχισε νὰ θυμώνῃ μὲ τὴν ἀδεξιότητα τοῦ παιδιοῦ του, τὸ ὁποῖον εἶχε χαλάσει τὸν πέλεκυν τοῦ γείτονός του καὶ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἄλλον.

Ἄλλὰ τὸ παιδί του τὸν ἤκουε μὲ ἀπάθειαν.

— Καὶ πόσο κοστίζει ὁ πέλεκυς; ἠρώτησε τὸ παιδί.

— Ἐνάμιου τάλληρον.

Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χωριὸ, ὁ ξυλοκόπος ἔστειλε τὸ παιδί του εἰς τὴν ἀγοράν, διὰ νὰ πωλήσῃ τὸν χαλασμένον πέλεκυν. Ὁ μικρὸς πηγαίνει εἰς ἓνα χρυσοχόον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸν ἀγοράζει μὲ τετρακόσια τάλληρα, διότι ἦτο ἀπὸ ἀσημι. Δὲν εἶχε ὁμῶς καὶ τὰ τετρακόσια, παρὰ μόνον τριακόσια.

Ὁ νέος ἐδέχθη τὰ τριακόσια τάλληρα — τὰ ἄλλα ἑκατὸν θὰ τοῦ τὰ ἔδιδε κατόπιν ὁ χρυσοχόος — καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πατέρα του.

— Πατέρα, εἶπεν, ὅτι ὁ πέλεκυς αὐτὸς τοῦ γείτονος ἐκόστιξε ἐνάμιου τάλληρον· δώσέ του, σὲ παρακαλῶ, τρία.

— Καὶ ποῦ τὰ ἡῤες; ἠρώτησεν ἀνήσυχος ὁ πατέρας.

— Πάρε καὶ αὐτὰ τὰ ἑκατὸ τάλληρα νὰ ζήσῃς χωρὶς κόπον καὶ ἀνέτως.

— Καὶ ποῦ τὰ ἡῤες τὰ χρήματα; ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτᾷ ὁ πατέρας.

— Ἐχω καὶ ἄλλα διακόσια τάλληρα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σπουδάσω.

— Καὶ ποῦ τὰ ἡῤες τὰ χρήματα; ἠρώτη πάλιν ἀνήσυχος ὁ πατέρας.

Τότε ὁ υἱὸς διηγήθη ὅ,τι τοῦ συνέβη καὶ ἔχαρη πολὺ ὁ γέρον ξυλοκόπος, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀποθάνῃ εἶδε τὸ παιδί του ἱατρὸν καὶ πλούσιον.

Ὅταν ἐπιθυμήτε κάτι μὲ ὀλην σας τὴν καρδίαν, μάθετε, ὅτι πάντοτε γίνεται, ἀρκεῖ μόνον νὰ προσπαθήσετε καὶ σεῖς.

(Grimm)

ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΛΗΝΟΙ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνέχεια ἀπὸ σελ. 323

15. — Νέαι ἐκδρομαί.

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων ἀπὸ τὸν ἕρμον ὄψοτο μία ἀμμουδιά ὕψους πενήκοντα περίπου ποδῶν. Τὸ ὕψωμα αὐτὸ ἦτο θαυμάσιον καὶ πολὺ κατάλληλον, ὅπως ἀπ' αὐτοῦ ὁ Γόρδων καὶ οἱ σύντροφοί του εἰμπορέσουν νὰ ἴδουν εὐρύτερον τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μόλις ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἔσπευσαν νὰ διανύσουν τὴν ἀμμουδιά ἐκείνην ἕως στὸ ὑψηλότερον τῆς σημεῖον. Ἄπ' ἐκεῖ τὰ παιδιὰ μὲ τὸ τηλεσκοπίον ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν πρὸς βορρᾶν.

Ἐάν ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀμμόδης ἐρημος προεξετείνετο μέχρι τῆς παραθαλασσίας, καθὼς ἐσημείωνεν ὁ χάρτης, ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ τέλος τῆς, διότι ὁ ὀρίζων τῆς θαλάσσης θὰ εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν μεγαλειτέραν ἀπὸ δώδεκα μίλια πρὸς βορρᾶν καὶ πλέον τῶν ἑπτὰ μιλίων πρὸς ἀνατολάς.

Ἐφάνη, λοιπόν, ἀνωφελές νὰ ἀναδοῦν πέραν ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς νήσου.

— Τότε, λοιπόν, τί πρέπει νὰ κάμωμεν ;

— Νὰ ἐπιστρέψωμεν, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων.

— Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ φάγωμεν, ἔσπευσε νὰ παρατηρήσῃ ὁ Σερβῆς.

— Στρώστε τραπέζι, ἐφώνησεν ὁ Βέμπ.

— Ἀφοῦ πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, δὲν θὰ ἦτο, ἀρά γε, καλὸν νὰ ἀκολουθήσωμεν κάποιον ἄλλον δρόμον, διὰ νὰ πᾶμε στὸ σπήλαιον ;

— Ἄς προσπαθήσωμεν, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων.

— Μοῦ φαίνεται μάλιστα, προσέθεσεν ὁ Δόνιφαν, ὅτι ἡ ἐξερεύνησίς μας θὰ ἦτο πλήρης, ἂν παρεκάμπετομεν τὴν δεξιὰν ὄχθην τῆς λίμνης.

— Θὰ ἦτο μεγάλη ἡ ἀπόστασις, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων. Σύμφωνα μὲ τὸν χάρτην, θὰ ἔχωμεν νὰ κάμωμεν τριάντα ἕως σαράντα μίλια πεζοπορίαν· θ' ἀπαιτοῦσε τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας καὶ ἂν παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι δὲν θὰ παρουσιάζετο κανὲν ἐμπόδιον. Ἐξ ἄλλου, θὰ ἀνησυχούσαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ προξενήσωμεν τέτοιαν ἀνησυχίαν.

— Καὶ ὅμως, ἐπανέλαθεν ὁ Δόνιφαν, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ παρουσιασθῇ ἀνάγκη νὰ ἐξερευνηθῶμεν καὶ νὰ μάθωμεν καλὰ καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τῆς νήσου.

— Βεβηδίστατα, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων, καὶ συλλογίζομαι νὰ διοργανώσω μίαν νέαν ἐκδρομὴν μὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸν.

— Ὁ Δόνιφαν ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Κρός. Θὰ ἦτο προτιμότερον καὶ συμφέρον νὰ μὴ ἀκολουθήσωμεν τὸν ἴδιον δρόμον.

— Σύμφωνα, παρετήρησεν ὁ Γόρδων, καὶ προτείνω νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης μέχρι τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σταθμοῦ· ἔπειτα νὰ διευθυνθῶμεν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν βραχώδη ἀκτὴν καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν γραμμὴν τῆς.

— Καὶ διατί νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀκτὴν, ποῦ ἐπεράσαμε, ὅταν εἰρχώμεθα ; ἠρώτησεν ὁ Βίλκοξ.

— Ἀληθινά, Γόρδων, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν, διατί νὰ μὴ συντομεύσωμεν τὸν δρόμον μας διὰ μέσου τῆς ἀμμόδους αὐτῆς πεδιάδος διὰ νὰ φθάσωμεν τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους, τὰ ὅποια εἶναι εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἢ τεσσάρων μιλίων νοτιοδυτικῶς ;

— Διότι θὰ εἴμεθα τότε ὑποχρεωμένοι νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τοῦ Σταθμοῦ, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων. Λοιπόν, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπεράσαμεν καὶ χθές, δὲν γνωρίζομεν δέ, ἂν πειὸ χαμηλὰ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸ κάμωμεν. Ἴσως ὁ ποταμὸς ἐκεῖ εἶναι ὀρμητικώτερος. Δι' αὐτὸ προτιμῶ νὰ ἐμῶμεν εἰς τὸ δάσος, ἀφοῦ πρῶτον περάσωμεν τὸν ποταμὸν.

— Πάντοτε προνοητικὸς εἶναι ὁ Γόρδων ! ἐφώνησεν ὁ Δόνιφαν, ὅχι βέβαια χωρὶς κάποιαν εἰρωνείαν.

— Δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς, παρὰ νὰ εἶναι, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων.

Ὅλοι, λοιπόν, κατέβησαν τὴν ἀμμουδιά, ἐφθάσαν εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου εἶχαν σταθεμεύσει, καὶ ἐμάσησαν ἕνα κομμάτι γαλέτας μὲ λίγο παστὸ κρέας, ἔπειτα ἐτόλιξαν τὰς κουβέρτας των, ἐπῆραν τὰ ὄπλα των καὶ ἠκολούθησαν μὲ ταχὺ βῆμα τὸν δρόμον, ποῦ ἐπεράσαν χθές.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐξαισίος. Ἐλαφρὰ πνοὴ ἐκυμάτιζε τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Προεμνηύετο μία πολὺ ὥραία ἡμέρα. Τί καλὰ ποῦ θὰ ἦτο, ἂν ὁ καιρὸς διατηρεῖτο ἐπὶ τριάκοντα ἕξ ὥρας ἀκόμη ! Ὁ Γόρδων δὲν ἐζήτηε περισσότερον, διότι ἐλογάριαζεν, ὅτι θὰ ἐφθασεν στὸ σπήλαιον πρὸς τὸ βράδυ τῆς ἐπαύριον.

Ἀπὸ τὰς ἕξ τὸ πρῶτ' ἕως εἰς τὰς ἑνδεκά ἐβάδισαν χωρὶς κόπον τὰ ἑννέα μίλια, τὰ ὅποια ἐχώριζαν τὴν ἄκρην τῆς λίμνης μέχρι τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σταθμοῦ. Εἰς τὸν δρόμον οὐδὲν ἐπεισόδιον συνέβη εἰς τὰ παιδιὰ. Παρὰ μόνον κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν ὁ Δόνιφαν ἐσκότισε δύο μεγάλα πουλιὰ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον πολὺ ἐχαροποίησε τὸν Σερβῆ, ὁ ὅποιος ἦτο πάντοτε ἔτοιμος νὰ ξεκουπουλιῆ, νὰ καθαρίζῃ καὶ νὰ ψήνῃ κυνήγια.

Αὐτὸ ἀκριδῶς ἐγένετο ὑστερὰ ἀπὸ μισὴ ὥραν, ὅταν οἱ σύντροφοι καὶ αὐτὸς διαδοχικῶς εἶχον περάσει τὸν ποταμὸν μὲ τὴν λαστιχένια βάρκα.

— Ἴβού, ἐφθάσαμεν, λοιπόν, εἰς τὸ δάσος, εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ φρονῶ, ὅτι ὁ Βάξτερ θὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τινάξῃ τὴν σφενδόνην του ἢ τὰ δίκτυά του.

— Τὸ γεγονός εἶναι, ὅτι τὰ μέσα αὐτὰ

δὲν ἔδωσαν ἕως τώρα σπουδαία ἀποτελέσματα, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν, ὁ ὅποιος δὲν ἐκτιμοῦσε τὴν σφενδόνην καὶ τὰ δίκτυα, ἐπροτιμοῦσε δὲ πάντοτε τὸ τουφέκι διὰ τὸ κυνήγιον.

— Καὶ μὲ τί θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ κυνηγήσωμεν τὰ πουλιὰ ; ἠρώτησεν ὁ Βάξτερ.

— Οὔτε τὰ πουλιὰ, οὔτε τὰ τετράποδα, νομίζω, πῶς θὰ εἰμπορῇ νὰ κυνηγήσῃ κανεὶς ἢ νὰ πιάσῃ μὲ δίκτυα, ποῦ χρησιμοποιοῦν μόνον οἱ ἄγριοι.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης, παρετήρησεν ὁ Κρός, πάντοτε ἔτοιμος νὰ ὑπεστηρίξῃ τὸν ἐξάδελφόν του.

— Περιμείνατε τοῦλάχιστον νὰ τὰ μεταχειρισθῇ ὁ Βάξτερ καὶ ὑστερον τὸν κρίνετε, εἶπεν ὁ Γόρδων· ἐγὼ τοῦλάχιστον εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ κάμῃ κανένα ἐπιτυχημένον κτύπημα, καὶ ἂν κάμμιά μέρα μᾶς λείψῃ τὸ μπαρούτι καὶ τὸ μολύβι, οὔτε τὰ πουλιὰ, οὔτε τὰ τετράποδα κυνήγια θὰ μᾶς λείψουν.

— Θὰ μᾶς λείψῃ καὶ τὸ κυνήγι καὶ ἀκοῦστέ με, εἶπε τὸ ἀδιόρθωτο παιδί.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοῦμεν, παρετήρησεν ὁ Γόρδων· τώρα ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ καὶ ἂς γευματίσωμεν.

Αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸ γεῦμα θὰ ἀπαιτοῦσαν κάποιον χρόνον. Ὁ Σερβῆς ἤθελεν ὅπως τὸ κυνήγι ψηθῇ καταλλήλως καὶ ἂν τὸ πουλὶ ἐκεῖνο κατώρθωσε νὰ χορτάσῃ τόσους στομάχους πεινασμένους, τοῦτο ἔγεινε, διότι ἦτο ἀρκετὰ μεγάλο.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, τὰ παιδιὰ ἐμῆχαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους, τὸ ὅποιον ἕως τώρα ἦτο ἄγνωστον εἰς αὐτὰ· τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐπερνοῦσεν ὁ ποταμὸς τοῦ Σταθμοῦ προτοῦ ριθῆ εἰς τὸν Βίρηνικόν.

Ὁ χάρτης ἐδήλου, ὅτι τὸ ρεῦμά του ἐκάμπετο πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ καὶ περιεκύλωνε τὸ ἄκρον τῆς βραχώδους σειρᾶς. Δι' αὐτὸ ὁ Γόρδων ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον, διότι, ἂν ἠκολούθει τὸ ρεῦμά του, τότε θὰ διηυθύνετο πρὸς διεύθυνσιν ὄλως διόλου ἀντιθετὸν πρὸς τὸ σπήλαιον. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐζήτηε, ἦτο νὰ φθάσῃ μὲ τὴν συντομωτέραν ὁδὸν πρὸς τὸν λόφον καὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς νότον.

Ἀφοῦ ἐκανόνισαν τὴν θέσιν των μὲ τὴν πυξίδα, ὁ Γόρδων διηυθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς δυσμὰς. Τὰ δένδρα ἦσαν ἐδῶ ἀραιότερα καὶ ἄφιναν ἐλεύθερον τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ τὸν παρεμποδίζουσαν χόρτα καὶ θάμνοι. Ματαξὺ τῶν διαφόρων δένδρων διηνοίγοντο πολλάκις ἀποστάσεις κεναί, διὰ τῶν ὁποίων ἄφθονοὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφθάνον. Ἐπίσης εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐφύοντο ὥραία ἄγρια ἀνθη. Τὰ παιδιὰ ἐμάζευσαν μερικὰ ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ Σερβῆς, ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Βέμπ ἀνθοστολίσθησαν.

Τότε ἀκριδῶς ἐγένετο μία χρήσιμος ἀνακάλυψις ἀπὸ τὸν Γόρδωνα, τοῦ ὁποίου αἱ γνώσεις τῆς βοτανικῆς θὰ ὠφέλουσαν τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀποικίαν.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σιλενσίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΣΥΜΠΑΘΗΤΟΙ

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι, οἵτινες ἅμα τῇ πρώτῃ συναντήσῃ ἢ μετὰ βραχεῖαν γνωριμίαν ἐφελκύνουσι τὴν συμπάθειαν, καὶ αὐτίς ἄλλοι, οἵτινες ἐξ ἴσου ταχέως ἀποκρούουσι αὐτήν. Ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ προσώπου αὐτῶν, ἴδια δὲ ἐν τῷ τόνῳ καὶ τῷ ἦχῳ τῆς φωνῆς αὐτῶν, ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν ἀηδίαν ἡμῶν. Δὲν γνωρίζομεν τί εἶναι ἀκριβῶς τοῦτο, ἀλλ' ὅμως αἰσθανόμεθα ἑαυτοῦς δυσαρέστως διατεθειμένους. Ὅταν εἰς ταῦτα προστεθῇ καὶ δριμεῖά τις κρίσις παρὶ ἄλλων, ἐμπαιγμὸς καὶ σαρκασμὸς, ἐκδήλωσις μεγάλης ἀταραξείας, τότε ἡ δυσἀρέσκεια καὶ ἡ ἀηδία ἐκ τῆς περαιτέρω γνωριμίας τοῦ ἀνδρὸς αὐξάνει. Εἶναι ὅμως ἀτύχημα νὰ ἐμποιῇ τις τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἄλλους.

Πῶς ἀποβίβει τις οὕτως ἀσυμπάθητος; Τινὲς ἐκ φύσεως στεροῦνται καρδίας καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀγαπῶσι κανένα. Ἡ Μαργαρίτα παρετήρησε τοῦτο εὐθὺς παρὰ τῷ Μεφιστοφελί. Παρ' ἄλλοις ἐπέδρασε κακῶς ἡ ἀνατροφή. Ἄλλ' ἴσως εἶπη τις: τοιοῦτος εἶμαι, εἴμπορῶ νὰ μεταβληθῶ; Ὁ λαλῶν οὕτω, θὰ ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ; ἀλλ' οἱ οὕτως ἀποτρόπαιοι σπανιώτατα γινώσκουσιν, ὅτι εἶναι τοιοῦτοι.

Ἡ συμβουλή μου εἶναι αὕτη: Προσπάθησον νὰ εἶσαι εὐάρεστος εἰς τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοσοῦτο τοῦλάχιστον, ἐφ' ὅσον δὲν δύναται νὰ σοι εἶναι ὅλος ἀδιάφορον ποῖαν ἰδέαν θὰ σχηματίσωσιν οἱ ἄλλοι περὶ σοῦ. Ἔσο φιλόφρων, συμπάθει πρὸς τοὺς οὐκ εὖ σου, δείκνυε ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῶν, ἔσο εὐπαρησίαστος, ὄχι δλιγόλογος, πρόθυμος εἰς ὅ,τι δύνασαι. Ἄλλὰ ταῦτα πάντα ἔνευ φιλοδοξίας. Ἡ φιλοφροσύνη καὶ ἡ προθυμία σου δέον νὰ προέρχωνται ἐκ καρδίας πλήρους ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἡ εὐγενῆς μόρφωσις δέον νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνταξίαν ἐκφρασῆν παρὰ τῶν ἀτεχνῶν ὅμως διδάσκου τί τὸ φευκτέον ἐν τοῖς τρόποις καὶ τῇ διαγωγῇ.

ΥΠΟΜΕΝΕ

Θέλεις νὰ ζήσης καὶ νὰ ἴδῃς ἡμέρας ἀνεκτάς; Ὅφείλεις πολλὰ νὰ ὑπομένῃς. Καὶ πρῶτον ἐν ταῖς βιωτικαῖς περιστάσεσι! Μὴ παραξενύου, ἀν προτιμῶνται σου τοιοῦτοι, οὐ; σὺ δικαίως θεωρεῖς κατωτέρους σου. Ζῆς ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς τύχης.

Ἄν αὕτη εἶναι σκληρὰ ἀπέναντί σου, δεῖξον καὶ σὺ ὑπερηφάνειαν ἀπέναντι αὐτῆς. Μὴ ἀπογοητεύου, ἐὰν παραγνωρίζῃσαι ὑπὸ τινῶν, ἐὰν σοι προσάπτωσι σφάλματα, ἀφ' ὧν γινώσκεις σαυτὸν ἀπηλλαγμένον. Αὐταὶ εἶναι αἱ ταλαιπωρίαι τοῦ βίου· ἐπεθύμεις νὰ μένης σὺ ἀνεπηρέαστος ἐξ αὐτῶν; εἶσαι σὺ καλλίτερος τῶν μαρτύρων τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ καθήκοντος ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐν τῷ παρόντι; Ἡ ὑψηλοφροσύνη τῶν μωρῶν, ἡ ἀπιστία τῶν φίλων, ἡ ἀδικαιολόγητος ψυχρανσις τῆς ἀγάπης, ἡ ἀδιαφορία στενῶν συγγενῶν, ἡ παρεξήγησις ἀγαθῶν προθέσεων, ἡ παρενόησις ἀδύτων λέξεων καὶ τὰ ὅμοια τούτοις προξενούσι λύπην, ἀλλὰ «φέρος καὶ ὑπόμενε».

Πολλὰ, πάμπολλα ὀφείλει νὰ ὑπομένῃ τις, διότι τὸ πείσμα, ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἐκδίκησις εἶναι μωρὰ καὶ ὀλέθρια, καὶ διότι τὸ ἀναπέδραστον εἶναι αὐστηρὸς δεσπότης. Ἄλλὰ πρέπει, ἀρὰ γὰρ, νὰ ὑπομένῃ τις τὰ πάντα καὶ ἕκαστα; Ἐπάρχουσι περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας εἶναι καλὸν νὰ δεικνύῃ τις τοὺς ὀδόντας. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι στρατιώτης. Μήπως οὗτος φέρει τὰ ὄπλα χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν; εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ εἶμαι τὸ ἀρνίον, τὸ ὁποῖον πλήττει πᾶς γύψ; εἶναι τὸ θάρρος μόνον ἀρετὴ τῶν ἐθνικῶν; Ὅταν δεήσῃ, ἀπόβιας τὸν φόβον! Ἀρμύς, σκληρὸς λόγος ἐπιδρά πολλάκις λίαν ἐπωφελῶς· καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγιοι ἔνεκα τούτου δὲν ἀπέσχον τοιούτων. Ἰδίᾳ ἡ ὑψηλοφροσύνη τῶν ἄλλων χρῆζει ἐκείνῃ αἰσθητῆς τιμωρίας.

Ὅ,τι ὁ Θεὸς δοῖε σοῦ, τοῦτο δέχου μετὰ ταπεινοφροσύνης. Ὅ,τι σοι προξενούσιν οἱ ἄνθρωποι, ὑπόμενε ἐν ταῖς πλείστοις περιπτώσεσιν, ἀλλ' οὐχὶ ἐν πάσαις.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Ἡ ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 324)

Δουλειά με καρδιά, ἐμπρός, δουλειά!

Μάλιστα, καμπήτσες, καλὲς μου φιληνάδες! δουλειά με τὴν καρδιά μας, μεγάλοι καὶ μικροί, ἄνθρωποι καὶ σκουληκάκια, γὰρ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ κοιμηθῶμεν ἤσυχτοι, οἱ εἰς μετὸν λήθαργο, ποῦ ἐτοιμάζει τὴν μεταμόρφωσίν σου εἰς πεταλούδα, ἡμεῖς μετὸν ὑστατον ὕπνο, ποῦ διακόπτει τὴν ζωὴν, γὰρ νὰ ξαναρχίσῃ. Ἐμπρός, δουλειά!

Ἐπιθυμῶν ν' ἀκολουθήσω εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν τὰ ἦθη τῶν καμπιῶν μου, χωρὶς νὰ εἶμαι καὶ ὑποχρεωμένος νὰ πηγαίνω ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ καὶ με καιροὺς πολλάκις πολὺ κακοὺς νὰ πληροφοροῦμαι τί γίνεται ἐπάνω στὰ πεῦκα, εἰς τὸ βάθος τοῦ περιβόλου ἐγκατέστησα μισὴ δωδεκάδα φωλεῶν μέσα εἰς θερμοκήπιον, δηλαδὴ πενιχρὸ ὑαλόφρακτο σκέπασμα, τὸ ὁποῖο, μόλις κειὸ ζεστὸ ἀπὸ τὸ ὑπαίθρο, προφυλάττει τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὴν βροχὴν. Στερεωμένη στὴν ἄμμο, εἰς ὕψος δύο δε-

γυῶν, ἀπὸ τὴν βάσι τοῦ κλαδιοῦ, ποῦ τῆς χρησιμεύει ὡς ἄξων τοῦ σκελετοῦ, κάθε φωλεὰ δέχεται ὡς μερίδα φαγητοῦ μία φρούνα κλωναρίων, ἀνανεουμένων ἐκαστοτε, ἀναλόγως ποῦ καταναλίσκεται. Κάθε βοάδῃ παίρνω τὸ φανάρι καὶ ἐπισκέπτομαι τοὺς τροφίμους μου. Ἔτσι ἐσύναξα τὰ περισσότερα τῶν πορισμάτων μου. Μετὰ τὴν ἐργασίαν, τὸ γεῦμα ἢ κάμπιες καταβαίνουν ἀπὸ τὴν φωλεάν, προσθέτουν μερικὰς κλωστέας στὴν ἀογυρὰ θήκη τοῦ βάρθρου καὶ πηγαίνουν πρὸς τὴν δεσμίδα τῆς νωπῆς πρασινάδας, ποῦ εὐρίσκαται τοποθετημένη στὸ πλάγι. Θανασιον θέαμα ἀποτελεῖ ἡ ἀγέλη αὐτῆ μετὸ πυρρόχρυσον δέσμα ἀραδιασμέναι ἀνὰ δύο, ἀνὰ τρεῖς ἐπάνω εἰς κάθε βελόνη καὶ με γραμμὰς τόσῃ πυκνάς, ὥστε τὰ κλωνάρια νὰ λυγίσουν ὑπὸ τὸ βάρος, αἱ συμποσιάζουσαι ὄλαι ἀκίνητοι, ὄλαι μετὸ κεφάλι ἐμπρός, ἐν σιωπῇ τροφαναρίζουν, ἤσυχτοι. Τὸ σαρδύ των μαῦρο κρᾶνον λαμπυρίζει εἰς τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ. Πεῖο κίτω, ἐπάνω στὴν ἄμμο, πέφτει βροχὴ ἀπὸ σπυρία. Εἶναι τὰ ἀφιδεύματα κοιλιῶν κινώλων, πολὺ ἀξίον διὰ τὴν χώνευσιν. Ἄσχιον τὸ πρῶτ, τὸ ἔδαφος θὰ χαθῇ κάτω ἀπὸ κοσινωπὸν στρώμα τῆς ἐντερικῆς αὐτῆς γαλάττης. Ναι, πράγματι, ἀξιοθέατον πρᾶγμα, πολὺ ἀνώτερον τῶν κοινῶν ἐστιατορίων τῶν σηροτροφικῶν κοινωβίων. Νέοι καὶ γέροντες, ἐνδιαφερόμεθα τόσον, ὥστε ἡ βεγγέρα τελειώνει συνήθως με μίαν ἐπίσκεψιν στὴν σέρα.

Τὸ γεῦμα παρατείνεται ἀργὰ τὸ ἐσπέναι. Τέλος, χορτασμένοι, ἄλλη ἐνωρίτερον, ἄλλη ἀργότερον, ἐπιστρέφουν στὴν φωλεά, ὅπου δὲ ὀλίγον ἀκόμη, αἰσθανόμενα τὰ κοινβάρια τῆς μετᾶξης ἐφοδιασμένα, ὑφαίνουσι στὴν ἐπιφάνειαν. Αἱ ἐργατικαὶ αὐταὶ θὰ ἡσθάνοντο ἐντροπὴν νὰ διασχίσουν τὴν λευκὴ ὀδόντη, χωρὶς νὰ προσθέσωσι μερικὰς ἀκόμη κλωστέας. Δὲν ἀπέχει πολὺ τῶν δύο ἢ τριῶν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν ὄλη ἡ ἀγέλη ἔχη ἐπιστρέψει.

Τὸ θερμικὸν τοῦ τροφοδότου συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀνανεῶνω καθημερινῶς τὴν δεσμίδα τῶν κλωναρίων, φαγωμένων μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου φύλλου· ἀφ' ἑτέρου ὅμως τὸ καθήκον τοῦ ἱστοριογράφου ἐπιβάλλει νὰ πληροφοροῦμαι μέχρι τίνος σημείου ἠμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ ἡ διαίτα. Ἡ ἐξοχὴ με προμηθεύει φωλῆς καμπιῶν, ἀδιαφόρος ἐπὶ πεύκων τῶν δασῶν, πεύκων θαλασσίων ἢ τοῦ Χαλεπίου, οὐδέποτε ὅμως ἐπὶ ἄλλων κωνοειδῶν. Με φαίνεται ὅμως, ὅτι κάθε φύλλον με ἄρωμα ρετσίνας θὰ ταῖς ἤχοιτο. Ἔτσι τὸ θέλουν τοῦλάχιστον αἱ ἀναλύσεις τῆς χημείας.

Μὴν ἐμπιστευόμεθα ὅπως εἰς τὴν χόανην, ὅταν ἐπεμβαίῃ εἰς τὸ μαγειρεῖο· ἄ: τὴν ἀφήσωμεν νὰ προετοιμάξῃ βούτυρο με ἀλειματοκέρι, κωνίακ ἀπὸ πατίτες καί, ὅταν μᾶς διαβεβαίωσῃ, ὅτι τὰ προϊόντα αὐτὰ εἶναι ἀπαράλλακτα, ἄ: ἀρνηθῶμεν τὰ συχαμένα αὐτὰ ἐξαγόμενά της.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΟΣΜΗ Α. ΣΩΗΡΟΥ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 325 καὶ τέλος)

Ἐπίλογος.—Μόνον διὰ τῶν ὀλίγων, τῶν ἐλαχίστων τούτων ἐπεξηγήσεων, ἀγαπητοὶ φίλοι καὶ φίλαι, ἀνεπτύχθησαν τ' ἄρθρα τοῦ κώδικος τῶν προσκόπων, καθότι, καὶ ἂν τις ἤθελεν ἄλλα νὰ προσθέσῃ, ὁ χῶρος δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐπέτρεπε. Περιπτώσεις πλείσται ὄσαι, παραδείγματα ἄφθονα ἠδύνατό τις νὰ παρεμβάλῃ εἰς τὰ προηγούμενα· ἀλλὰ περιττὸς ὁ κόπος. Ἄλλως τε, ταῦτα εὐκόλως δύνασθε νὰ εὑρεσθε εἰς τὴν στήλην τοῦ Φοῖβου καὶ τοῦ σεβαστοῦ μητροπολίτου Σελευκίας κ. Γερμανοῦ, ὧν αἱ πραγματεῖαι, νομοθεσίαι καὶ ἐλαττωμάτων διορθώσεις καὶ ἐλεγχοὶ ἀποτελοῦσιν ἑκάστοτε τὰ κάλλιστα, τὰ ὁποῖα ἠδύνατό τις ἀναφορικῶς νὰ εἴπῃ.

Ἀπ' αὐτοῦς θὰ προσπορίζεσθε τὴν πνευματικὴν τροφήν, τὴν συντελοῦσαν ἴδια εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ψυχικὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἀνάπτυξιν καὶ μέρψωσιν τοῦ προσώπου : εἶναι ἡ θεωρία.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ πρακτικά, συμβουλευθῆτε τὸν Γυμναστήν· ἀπ' αὐτὸν θὰ λαμβάνετε τὰς πρακτικὰς συμβουλὰς. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις θὰ θεωρῆτε ἑαυτοὺς ὑποχρεωμένους εἰς αὐτόν, κατὰ τὰς ἐκδρομὰς λ. χ., κατὰ τὴν αἴσθησιν τῆς ὑγείας ὑμῶν καὶ ἄλλα πολλά. Μὲ δύο λόγια, συνδυάζοντες τὸν Φοῖβον μὲ τὸν Γυμναστήν, λαμβάνετε τύπον τέλειον προσκόπου. Συνδέονται δὲ πολὺ στενῶς, καθότι, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ πολυτάκις ἡ ψυχὴ καὶ ἀναφανῶσιν οὕτως αἱ καλαὶ διαθέσεις καὶ τὰ προτερήματα, ἔχει ἀνάγκην τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον, διὰ νὰ δυνηθῇ καλῶς νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν κυβερνώσαν ψυχὴν, δεόν νὰ εἶναι ῥωμαλέον, ὑγιές, γυμνασμένον. «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ», ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας. Σῶμα καὶ ψυχὴ εἶναι δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα, χωρὶς ὑπερβολὴν, καταντοῦν μηδέν, ὅταν ἀποχωρισθῶσι. Διὸ πρέπει καὶ τοῦτο ποιεῖν κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι, διὰ νὰ ἔχωμέν τι τὸ ἁρμονικὸν καὶ τέλειον. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα, πρέπει νὰ καλλιεργῶμεν καὶ τὴν γυμναστικὴν καὶ πᾶν τὸ συντελοῦν εἰς τὴν γενικὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος.

Παιδιά, ἀγαπήσατε τὴν γυμναστικὴν, τὰς ὑπαιθρῖους ἀσκήσεις καὶ τὰς ἐκδρομὰς. Δὲν θὰ χάσετε. Θὰ ὠφεληθῆτε. Θὰ κερδίσετε.

Καὶ ἤδη ἤθελα ἐν ἄλλο σημεῖον νὰ διαφωτίσω : Ἀπ' ἀρχῆς παρετηρήσατε ἴσως, ὅτι, ἀποτεινῶν τὸν λόγον, ἀναμιγνύω καὶ τὰ κορίτσια. Πολλοὶ ἐγώισταί θὰ εἴπουν :

— Τί μᾶς ἀνακατεῖ τὰ κορίτσια ἐδῶ ;

Ἄρκεται δέ :

— Ἡμᾶς τί μᾶς ἀνακατεῖ σὲ πράγματα ἀγορίστικα ;

Ἀπὸ κοινοῦ ἀπαντῶ :

— Εἶπα καὶ ἄλλοτε, ὅτι πρόσκοπος δὲν σημαίνει στρατιώτην, ἀλλ' ἀπλούστατα προετοιμαζόμενον ἄνθρωπον. Θεωρῶ δ' ἀπλῶς καὶ τὰ κορίτσια ἄνθρωπος. Πράγμα, τὸ ὁποῖον κατενόησαν ἤδη οἱ Εὐρωπαῖοι λεγόμενοι, καὶ βλέπομεν ἰδῶ μὲν τοὺς Γερμανοὺς, εἰς τὸν τόπον τῶν δὲ τοὺς Ἄγγλους, Σουη-

δούς, Νορβηγούς καὶ ἄλλους, νὰ ἐκδράμουν καὶ αἱ πρόσκοποι μαζί των, καὶ ν' ἀπολαύουν καὶ αὐταὶ τῶν θελητήρων τῆς φύσεως καὶ τῶν ἄλλων πρακτικῶν γνώσεων. Βεβαίως, πρέπει καὶ τ' ἀγόρια νὰ μάθουν νὰ μαγειρεύουν, ἀλλὰ, παρουσία κοριτσιῶν, ἀνατίθεται εἰς αὐτὰ τὸ μαγειρεῖν, τὰ δ' ἀγόρια εἶναι ὥσάν νὰ παίρνουν μάθημα μαγειρικῆς. Ἐξ ἄλλου, μήπως τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ ἔχουν γνώσεις νοσοκομειακὰς ; πῶς θὰ ἐπιτηροῦν μεθαῦριον τὴν ὑγείαν τῆς οἰκογενείας των καὶ πῶς θὰ περιθάλλουν τοὺς ἀρρώστους των, πῶς δὲ θὰ προσφέρουν τὰς πρώτας βοήθειας εἰς συμβάντα ἀπρόοπτα δυστυχήματα ;

Ἄλλ' ἂν ἀφήσωμεν ἅλα αὐτὰ, τὰ ἴσως κατὰ τι περιττὰ θεωρούμενα, δὲν πρέπει ὁμως νὰ λησμονῶμεν τὴν ὑγείαν. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν τὰ κορίτσια μας, ὅτι εἶναι μητέρες τῆς μελλούσης γενεᾶς, τὴν ὁποίαν, διὰ νὰ καταστήσουν ῥωμαλέαν, ὑγιᾶ, δραστηρίαν καὶ, ἐνὶ λόγῳ, ἀνταξίαν τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ὀνείρων πάντων, πρέπει, ὅπως ἀποκτήσωσιν ἠθος καὶ σῶμα ὑγιές. Αὐτὰ δὲ ἀποκτῶνται κάλλιστα, ὅταν ἀφιερῶσιν εἰς τὴν φύσιν· ὅταν προτιμῶσιν ἕνα περιπατητὸν μὲ ἐνδύματα ἐλαφρὰ καὶ φαρδύα, ἀπὸ τὸν μονότονον γῦρον ἐντὸς τοῦ κήπου, σφιγμέναι μέσα στὸν κακοῦργον καὶ ἀνθρωποκτόνον κορσέν, πρὸς ματαίαν καὶ φροῦδὴν ἐπίδειξιν θελητήρων καὶ ὠραιότητος· ὅταν ἐν γένει παντοῦ ἐπιδιώκουν τὸ φυσικὸν καὶ παντοῦ ἀποκλείουν τὸ ἐπιτηδευμένον.

Πολλοὶ ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ εἰς τὰς σωμαστικὰς ἐπίδοσις τῆς γυναικὸς καταστρέφει τὴν χάριν καὶ τὸ ἰδιαῖον γυναικεῖον ἀπ' αὐτὴν. Εὐρίσκονται ὁμως τῶρα καλλοναὶ καὶ σώματα μὲ τελείαν ἁρμονικὴν εὐγοαμίαν, οἷα παρ' ἀρχαίους Ἕλλησι, παρ' οἷς αἱ νεάνιδες ἐγυμνάζοντο ἀπὸ κοινοῦ μαζί μὲ τοὺς ἐφήβους ; Καὶ ὁμως αἱ νεάνιδες αὐταὶ ὑπῆρξαν πρότυπα μητέρων, καθὼς ὑπῆρξαν ἴσως καὶ πρότυπα ὠραιότητος.

Κορίτσια, μὴ εἰσθε κοῦκλες· μὲ αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιτύχετε τίποτε. Καταστρέφετε μόνον τὸν ἑαυτὸν σας καὶ τὸν δολοφονεῖτε· ἀμφοτέρωθεν καὶ πρὸς αὐτὰς καὶ πρὸς τὸν Πλάστην σας. Ἔστε γυναῖκες μὲ συναίσθησιν τοῦ ἐγῶ σας, τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῶν καθηκόντων σας.

Ἦδη, φίλοι καὶ φίλαι, πιστεύω νὰ μ' ἐνοήσατε· ἂν ὁμως ὄχι, προσπαθήσατε νὰ σκεφθῆτε καλλίτερον καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε.

Ἄς ἐλπίζωμεν, ὅτι ὅσα εἶπον θὰ ἐπιδράσουν ἐφ' ὑμῶν καὶ ὅτι, ἔχοντες πλέον ἰδέαν καὶ γνῶσιν τοῦ προσκόπου, τοῦ προορισμοῦ καὶ τῶν καθηκόντων του, πρόθυμοι θὰ τρέξετε νὰ καταταχθῆτε ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν προσκόπων, ἂν ποτε ὑψωθῇ αὕτη.

Εἰς τοὺς λέγοντας «ἄμμες ποκ' ἡμες... κτλ.» κατηγορηματικῶς ἄς ἀπαντῶμεν «ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες». Τοῦτο ἔστω τὸ σύμβολον καὶ ὁ σκοπὸς μας.

ΜΟΡΦΕΥΣ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— — — — —

— Πόθεν προέρχεται ὁ ἥλιος καὶ ἡ γῆ ; τί ἦσαν κατ' ἀρχὰς τὰ ἄστρα ταῦτα ;

Ἐπὶ πολὺ χρονικὸν διάστημα οἱ ἄνθρωποι παρεδέχοντο, ὅτι τὸ ἡλιακὸν σύστημα, δηλαδή ὁ ἥλιος καὶ οἱ πλανῆται, εἶχον πάντοτε τὴν αὐτὴν ὄψιν καὶ εὐρίσκοντο πάντοτε εἰς τὴν ἴδιαν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται καὶ σήμερον. Ἐν τούτοις, ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται, ὅτι τὰ οὐράνια ταῦτα σώματα ἔγιναν βαθμηδόν, καὶ μάλιστα εἴμπορεῖ νὰ διαχαράξῃ καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔγιναν.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃ κάνεις τί ἦτο ἄλλοτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ γῆ, ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ τὸν οὐρανὸν μὲ τηλεσκόπιον. Τότε θὰ ἰδῇ χιλιάδας καὶ χιλιάδας ἀστέρων μὲ σχήματα παράδοξα. Τὰ σώματα ταῦτα ὀνομάζονται νεφελώματα καὶ λέγονται τοιοῦτοτρόπως, διότι ὁμοιάζουν μὲ νέφη φωτεινὰ. Μερικὰ μάλιστα ἀπὸ τὰ νεφελώματα ἐκεῖνα φαίνονται καὶ μὲ γυμνὸ μάτι, δηλαδή χωρὶς τηλεσκόπιον. Καὶ ὁ ἥλιος, λοιπόν, μαζί μὲ τοὺς πλανήτας ἀπετέλει ἐν μέγκ νεφέλωμα.

Τὸ νεφέλωμα ὁμοιάζει πρὸς ὀμίχλην πυρὸς, τῆς ὁποίας κάθε μῦριον εἶναι εἰς φωτεινὸς σπινθήρ. Μέσα εἰς κάθε νεφέλωμα παρατηρεῖμεν μερικὰ σημεῖα περισσότερον φωτεινὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα· ὁμοιάζουν τοὺς ἀστέρας καὶ εἶναι ἀστέρες πραγματικῶς.

Ὡστε οἱ ἀστέρες δὲν ἔγιναν, λοιπόν, ἀπὸ τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀπὸ τὴν συμπύκνωσιν τῶν νεφελωμάτων.

Εἶναι παρατηρημένον εἰς τὸ ἡλιακὸν σύστημα, ὅτι ἡ κίνησις ὄλων τῶν πλανητικῶν ἀστέρων ἀκολουθεῖ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ἀπὸ δυσμὰς πρὸς ἀνατολάς· ἀκόμη, ὅτι ὁ ἥλιος, ἡ γῆ καὶ ὄλοι οἱ πλανῆται ἀποτελοῦνται ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ ἴδια συστατικά. Αἱ αὐτοῦς, λοιπόν, τοὺς λόγους οἱ σοφοὶ σήμερον παρεδέχονται, ὅτι ὁ ἥλιος καὶ οἱ πλανῆται τοῦ ἀπετέλουν ἄλλοτε ἐν μέγκ νεφέλωμα, καὶ ὅτι τὸ νεφέλωμα αὐτὸ εἰς πολλὰ σημεῖα συνεπυκνώθη καὶ ἀπετέλεσε τὸν ἥλιον μὲ τοὺς πλανήτας, καὶ ἐφ' ὅσον τὰ οὐράνια αὐτὰ σώματα ἐψυχραίνοντο, ἐγίνοντο στερεώτερα καὶ ἤρχισαν νὰ γυρίζουν περὶ τὸν ἥλιον.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Ήτο σημείωμα της μητρός της' έγραφεν :

Αγαπητή μου κόρη,

Εύχομαι τὸ βιβλίον αὐτὸ νὰ εἶναι ὁ πιστός σου φίλος εἰς τὴν ξενητείαν. Ὅταν ἡ καρδιά σου θὰ εἶναι λυπημένη, κατάφευγε εἰς αὐτὸ καὶ ἐξομολογοῦ εἰς τὰς σελίδας τοῦ τὸν πόνον σου. Αὐτὸ θὰ εἶναι σιωπηλὸ καὶ ποτὲ δὲν θὰ καταχρασθῇ τὴν ἐμπιστοσύνην σου.

Νὰ μ' ἐνθυμῆσαι. Ἡ μητέρα σου.

Χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε ἡ Ἰλζα, ἔβαλε παράμερα τὸ βιβλίον. Οὐδένα ἠθάνθη σπινθήρα χαρᾶς διὰ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ἐκπληξιν. Ἐπίσης οὐδεμίαν ἀφήκαν ἐντύπωσιν ἐπ' αὐτῆς τὰ τρυφερὰ λόγια τῆς μητρός.

— Δὲν σὲ χαροποιεῖ τὸ βιβλίον αὐτὸ ; ἠρώτησεν ἡ Νέλλη, ἡ ὁποία ἠπόρησε διὰ τὴν τὴν ἀδιαφορίαν.

Ἡ Ἰλζα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Τί νὰ τὸ κάμω ; ἠρώτησε καὶ τὰ ὠραία τῆς χεῖλη ἐστράφησαν πρὸς τὰ ἐπάνω πεισματικά. Δὲν θὰ γράψω ποτὲ τίποτε εἰς αὐτό ! θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη, ὅταν θὰ κάμω τὰ θέματά μου· διὰ ἱστορίας μακρὰς καὶ ἀνωφελεῖς δὲν ἔχω κάμμίαν διάθεσιν.

— Θὰ ἐχαιρόμην πολὺ, ἂν εἶχα καὶ ἐγὼ μητέρα, ἡ ὁποία νὰ μοῦ ἐδώριζε κάτι, εἶπε λυπημένη ἡ Νέλλη.

— Εἶναι πεθαμένη ἡ μητέρα σου ; ἠρώτησεν ἡ Ἰλζα, συμπαθοῦσα.

— ὦ ! εἶναι πολὺς· πολὺς καιρὸς, ἀπῆντησεν ἡ Νέλλη· ἀπέθανεν, ὅταν ἐγὼ ἤμουν πολὺ μωρό. Ὁ πατήρ μου καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν· εἶμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον. Κάνεις δὲν μ' ἀγαπᾷ ἀπ' τὴν καρδιά του.

— Αὐστυχῆς Νέλλη ! εἶπεν ἡ Ἰλζα καὶ ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς. Ἐχεις ὅμως ἀδελφία !
— Ὅχι, κανένα. Εἶμαι μοναχὴ ! Ἐνας γηραλέος θεὸς μου μ' ἐστελεῖν ἐδῶ, διὰ νὰ ἀναπτυχθῶ καὶ νὰ γίνω γκυβερνάνδα.

— Γκυβερνάνδα ! εἶπεν ἡ Ἰλζα με ἀπορίαν· μὰ εἶσαι πολὺ μικρὴ. Μόνον μεγάλα κορίτσια εἰμποροῦν νὰ γίνουν γκυβερνάνδες.

Διὰ τὴν ἀφελῆ αὐτὴν παρατήρησιν ἡ Νέλλη ἤρχισε νὰ γελάει καὶ ἡ θλιμμένη τῆς διάθεσις διεσκορπίσθη καὶ ἡ ἐνστικτός τῆς ζωηρότης ἐξεδηλώθη καθὼς ἀκτίς ἡλίου διὰ μέσου σκιερῶν νεφῶν. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Νέλλης ἀφήκε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἰλζαν.

— Ἀφῆσέ με νὰ γίνω φίλη σου, τὴν παρεκάλεσε με τὸν παιδικὸν ἐκείνον τρόπον τῆς· θέλω νὰ σὲ ἀγαπῶ !

— Εὐχαρίστως, πρέπει νὰ γίνης φίλη μου, ἀπῆντησεν ἡ Νέλλη καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τὴν Ἰλζαν. Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν σὲ συνεπάθησα.

Τὸ μεγάλο κιβώτιον εἶχε πλέον ἀδειάσει καὶ ἡ Νέλλη ἐπῆρε τὴν μικρὰν τσάνταν

καὶ τὴν στιγμὴν, ποῦ ἦτο ἐτοίμη νὰ λύσῃ τὰ πετσίά τῆς, τότε ἡ Ἰλζα ὀρμητικὰ ἐτράβηξε τὸ χέρι τῆς.

— Αὐτὸ θὰ μένη κλειστό, εἶπε· δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἰδῆς τί ἔχει μέσα.

— Ἀχ ! χὰ ! χὰ ! Τί ἄσχημα μάτια, ποῦ κάμνεις ! εἶπεν ἡ Νέλλη καὶ ἔβλεπε με φόβον. Ἐχεις μυστικά σ' αὐτὴν τὴν τσάνταν ; ἔχεις γλυκύσματα, φαγώσιμα ;

Ἡ Νέλλη συνώδευσε τὰ λόγια τῆς με τὸσον κωμικὰς χειρονομίας, ὥστε ἡ Ἰλζα ἤρχισε νὰ γελάει. Μετενόησε μάλιστα διὰ τὴν ὀρμητικότητά τῆς.

— Ἦμην πολὺ ὀρμητικὴ πρὸς σέ, Νέλλη· μὴ θυμώσης, τῆς εἶπε παρακλητικῶς. Ἄν δὲν θὰ με προδώσης, τότε θὰ σοῦ δείξω τί περιέχει μέσα. Δός μου τὸν λόγον σου.

Ἡ Νέλλη ἔβαλε τὸν δείκτην τῆς μιᾶς χειρὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ στόμα τῆς καὶ με τὸ ἄλλο τὸ ἐσφράγισε, διὰ νὰ δείξῃ τὴν μυστικότητά τῆς.

Τότε ἡ Ἰλζα ἐπῆρε τὰ κλειδιά, τὰ ὁποία ἐκρέμαντο με μιὰ μαύρη κορδέλλα εἰς τὸν λαιμόν τῆς, πλὴν τὴν στιγμὴν, ποῦ ἦτο ἐτοίμη ν' ἀνοίξῃ, ἐσήμκωνεν ὁ κώδων διὰ τὸ φαγητόν.

— Ἀχ ! τί κρίμα ! εἶπεν ἡ Νέλλη, ἡ ὁποία ἐκαίετο ἀπὸ τὴν περιέργειαν νὰ ἰδῇ τοὺς θησαυρούς. Τώρα πρέπει νὰ πάγωμεν κάτω καὶ κατόπιν, ὅταν θὰ πλαγιάσωμεν, τότε τ' ἀνοίγουμε.

— Πῶς ; ἀφοῦ θὰ πλαγιάσωμεν ! ἠρώτησεν ἡ Ἰλζα με ἀπορίαν· μὰ τότε θὰ εἴμεθα εἰς τὰ κρεβάτια μέσα.

— Σιωπῆ, ἀπῆντησεν ἡ Νέλλη καὶ ἔθεσε πάλιν τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου.

Ἡ Ἰλζα ἐκάθησεν εἰς τὸ τραπέζι· πλησίον τῆς διευθυντριάς, κοντὰ τῆς ἐκάθησε μιὰ νεαρὰ Ρωσὶς, ἡ Ὀρλα. Αὕτη εἶχεν ἐξυπνον παρουσιαστικόν· εἶχε κοντὰ μαλλιά, μαύρα μάτια καὶ μύτην σιμὴν. Ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἀλλὰ ἐφαίνετο μεγαλειτέρα. Ὡμίλει δὲ τροχάδην τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου.

Ἡ Ἰλζα ἐπροτίμα νὰ ἐκάθητο πλησίον τῆς Νέλλης, με τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων συνεδέθη ἐμπιστευτικῶς, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο πολὺ μακρὰ.

Πρὸς στιγμὴν ἡ Νέλλη δὲν εἶχε καταλάβει τὴν θέσιν τῆς, ἀλλ' εἶχε μείνει ὀρθία, κοντὰ εἰς ἓνα ἄλλο κορίτσι καὶ εἰς τὴν οἰκονόμον, διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ σερβίρισμα.

Ἦτο πολὺ ὠραῖον νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ δύο ἐκεῖνα κορίτσια, με τῆς λευκαῖς ἐμπροσθῆλλες των, νὰ φαίνωνται σὰν καλὰς νοικοκυρῆς.

Με πολλὴν ἱκανότητα ἐβάδιζαν κατὰ μῆκος τοῦ τραπέζιοῦ καὶ ἔιδαν τὰ φλυτάνια τοῦ τσαγιοῦ. Διάφορα πιάτα με ψωμί καὶ βούτυρο, καθὼς καὶ λευκάνικα καὶ ψητό, ἦσαν γεμάτα καὶ ἦσαν τοποθετημένα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ διευθύντρια ἐπῆρεν ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ πιάτα καὶ προσέφερεν εἰς τὴν Ἰλζαν.

— Πάρε, τῆς εἶπε, καὶ ἔπειτα δῶσε καὶ εἰς τὴν γειτόνισσά σου.

Ἡ Ἰλζα ἦτο πεινασμένη· τὸ μεσημέρι

σχεδὸν δὲν εἶχε φάγει. Ἀλλὰ τὴν ὅρα ὁ στέμαχος τῆς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ.

Ἐπῆρε διὰ μιᾶς τέσσαρα κομμάτια, τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ πιάτο τῆς καὶ τὸ πρῶτον τὸ κατεβρόχθησεν εἰς δύο βουκιέ· Φυσικά τὸ στόμα τῆς ἦτο γεμῆτο, τὰ μάγουλά τῆς ἦσαν πρισμένα, ἀλλὰ δὲν ἐσκοτίζετο διόλου· ἦτο συνειθισμένη εἰς τὸ χωρὶν νὰ τρώγῃ τοιοῦτοτρόπως.

Τὰ μικροκομμένα ἐκεῖνα ψωμάκια, ἂν τὰ ἔβλεπεν ἄλλοτε σπῆτι τῆς, τὰ ἀπέρριπτεν. Ὅταν ἐπινεν, ἐκράτει τὸ φλυτζάνι με τὰ δύο χέρια τῆς καὶ ἐστήριζε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ διευθύντρια οὐδεμίαν ἐδῶσε κατ' ἀρχὰς προσοχὴν εἰς τὴν Ἰλζαν, καὶ τότε μόνον τὴν παρετήρησεν, ὅταν πλησίον τῆς ἤκουσε νὰ κρυφογελοῦν.

Ἡ Μελανία καὶ ἡ Κρέτη, δύο ἀδελφαί, αἱ ὁποῖαι ἐκάθητο ἀπέναντι τῆς Ἰλζας, διεσκέδαζον ὑπερβολικὰ με τοὺς τρόπους τῆς, καὶ μάλιστα ἐσκουνοῦσαν κρυφὰ τῆς γειτόνισσές τους καὶ ἐδείκνυαν τὴν Ἰλζαν, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε τὸ τί ἐγίνετο γύρω τῆς.

Ἐν αὐστηρὸν βλέμμα τῆς διευθυντριάς ἔκαμεν εὐθὺς νὰ ἡσυχάσουν τὰ κορίτσια ἐκεῖνα. Δὲν ἐπέτρεπε νὰ περιγελοῦν ἀδυναμίας καὶ ἐλαττώματα ἄλλων.

Δὲν ἐπέπληξεν ὅμως τὴν Ἰλζαν ἐμπρὸς εἰς τὰ ἄλλα κορίτσια, διὰ νὰ μὴ τὴν ἐντροπιάσῃ. Τὰ σφάλματα αὐτὰ τὰ διώρθωνεν ἰδιαίτερος.

— Πεινᾷς ἀκόμη, Ἰλζα ; ἠρώτησεν.

Ἄντι ἀλλῆς ἀπαντήσεως, ἡ μικρὰ ἐνευσε με τὸ κεφάλι τῆς. Τότε ἀμέσως τῆς παρουσιάσθη πάλιν τὸ πιάτο καὶ πάλιν ἐπῆρε τὴν ἰδίαν μερίδα καὶ τὴν κατεβρόχθισε με τὸν ἴδιον τρόπον.

— Αὐτὴ εἶναι πολυφαγοῦ ! ἐπιθύρησεν ἡ Κρέτη εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς. Κότταζε πῶς παραγεμίζει τὸ στομάχι τῆς !

Ἡ Μελανία ἐκρατοῦσε τὸ χέρι ἐμπρὸς εἰς τὸ στόμα τῆς, εἰδ' ἄλλως θὰ ἐγελοῦσε πολὺ δυνατὰ.

Ἡ ὄρα 7', ἀταλείωνε τὸ δείπνον καὶ ἔβιδετο ἡ ἀδελφὴ εἰς τὰς οἰκοτρόφους νὰ ἔχουν διάλειμμα ἕως στὰς ἑννέα. Κατόπιν ἤρχετο ὁ καιρὸς τοῦ ὕπνου.

— Ἐλε, εἶπεν ἡ Νέλλη εἰς τὴν Ἰλζαν· θέλω νὰ σοῦ δείξω τὸν κῆπον. Μὰ ἀκόμη τὴν πετσέτα σου δὲν τὴν ἐδίπλωσες καὶ δὲν τὴν ἔβαλες εἰς τὸ σακτυλίδι τῆς.

— Ὅχι, ἀπῆντησεν ἡ Ἰλζα, αὐτὸ δὲν τὸ κάμνω· γιατί στέκεται ἡ ὑπηρέτριά σας ἐδῶ ; σὸ σπῆτι μας δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ κάμνω τέτοιες δουλειές.

— Αὐτὸ εἶναι ὅπως διόλου ἄσχετον· ἐδῶ τέτοια πράγματα τὰ κάμνομεν ὅλοι μας.

Καὶ πράγματι, ὅλες ἡ πετσέτες ἦσαν ὠραία τυλιγμένες καὶ ἡ Ἰλζα ἦτο ἡ μόνη, ἡ ὁποία δὲν τὸ εἶχε κάμει.

Με ἀπροσεξίαν ἐπῆρε τὴν ἰδικὴν τῆς, τὴν ἐστράφην ὅπως ἔτυχε καὶ τὴν ἐπέρασε μέσα εἰς τὸ σακτυλίδι.

— Ἔτσι ὄχι, εἶπεν ἡ Νέλλη αὐτὸ εἶναι ἀδέξιο.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Εἰς μαθητῆς, Νικόλαος ὀνομαζόμενος, ἐξήρχετο ἐκ τῆς σχολῆς, βαδίζων πρὸς τὴν οἰκίαν του.

Καθ' ὁδὸν συνήντησε μίαν γραῖαν ρικένδυτον, ἣ ὁποία ἔκειτο ἡμιθανῆς εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὅταν εἶδεν αὐτήν, ἐφώνησε μερικοὺς ἄλλους συμμαθητάς του, κατώρθωσαν ἑκάστος καὶ οἱ συμμαθηταὶ του νὰ λάβουν τὴν γραῖαν καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ μὲν συμμαθηταὶ του ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των, αὐτὸς δὲ ἐφώνησε τὴν μητέρα του καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν τὰ συμβάντα.

Ἐκείνη δέ, λυπηθεῖσα αὐτήν, τὴν ἔφερεν εἰς τὰς αἰσθήσεις της, τὴν ἔδωσεν ὡς τροφήν ὀλίγον γάλα μὲ ἄρτον, διὰ νὰ προγευματίσῃ.

Ὅταν ἦλθεν ὁ πατήρ του Νικόλαου τὸ ἑσπέρας καὶ ἔμαθε τὰ διατρέξαντα, τὴν μὲν γραῖαν ἐδέχθη ὡς μᾶμμην του, τὸν δὲ Νικόλαον ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὸν καταηπάσθη.

Ἡ δὲ γραῖα ἠὲχαρίσται τὸν μικρὸν Νικόλαον διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς αὐτήν.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Α. ΑΓΓΕΛΙΑΝΟΣ

Η ΚΗΛΙΣ ΤΗΣ ΜΕΛΑΝΗΣ

Ἐπῆρχεν εἰς μικρὸς Αἰθίοψ εἰς τὴν τάξιν, ὀνομαζόμενος Ἐγιούπ, ὁ ὁποῖος ἦτο μόλις 8 ἐτῶν. Ὅπως ὅλοι οἱ Αἰθίοπες, ἦτο ὀλόμαυρος.

Μίαν ἡμέραν ὁ γείτων του Ζοζέφ ἔθεσεν εἰς τὴν μελάνην τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του. Πάσαντα ἐξ ἀπροσεξίας ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἔκαμε μίαν μεγάλην μέλαινα κηλίδα. Τότε ὁ Ἐγιούπ, βλέπων τὴν κηλίδα, ἤρχισε νὰ γελά πολὺ δυνατὰ. Ὁ διδάσκαλος τὸν ἠρώτησε :

— Διατί γελάς ;
— Ὡ κύριε ! Ἰδέτε, λοιπόν, τὸν Ζοζέφ ! ἔχει μίαν κηλίδα μαύρην εἰς τὸ μέτωπόν του. Τότε ὅλη ἡ τάξις ἤρχισε νὰ γελά. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν διὰ τὸν Ἐγιούπ καὶ ὄχι διὰ τὸν Ζοζέφ, διότι ὁ πρῶτος ἦτο πειὸ μαῦρος ἀπὸ τὸν δεύτερον.

— Φίλε μου, δὲν εἶναι ἐλάττωμα τὸ νὰ εἶναι τις Αἰθίοψ ; ἀλλ' ὅταν εἶναι μαῦρος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, δὲν δύναται νὰ κατακρίνῃ μίαν κηλίδα μελάνης τοῦ γείτονός του.

Τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα περιγελοῦσι τοὺς ἄλλους, ἔχουν ἐνίοτε τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα κατακρίνουσι.

(Μετάφρασις) ΕΥΔΟΣΙΑ Μ. ΒΙΒΙΝΤΑΚΟΒΟΥΛΟΥ

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Στὰ καλὰ κ' εὐσπλαγχνικὰ παιδάκια τοῦ Ἑσπ' Ὅλα.

Χαρὰ σ' ἐκεῖνα τὰ παιδάκια, ποῦ γόνουον στὴν ζωὴ γαρ, γὰρ σ' ἀθῶά τους χεράκια, στὰ ἔργα τους τὰ ἱερά !
Εἶθ' αὐτά, ποῦ στεγάζουον καὶ προστατεύουον τὰ ὄρρανα, αὐτά, ποῦ γόνουον τὴν ἐλπίδα στὰ πλάσματα τὰ ταπεινά, εἶθ' ὁ Θεὸς νὰ τὰ σκεπάξῃ καὶ μ' ἓνα βλέμμα πατρικὸ ὄροσιν νὰ στέλλῃ ἀγιασμένην σὲ κάθε χερί σπλαγγνικὸ, σὲ κάθε παιδικὴ καρδούλα, ποῦ ἔξρει νὰ παρηγορῇ, σὲ κάθε μάτι, ποῦ θαυροῦται, σὲ κάθε χερί, ποῦ ἔλει.

Γιὰ σὰς τὸ λέγω, ἀγγελοῦδια, φίλοι τοῦ Ἑσπ' Ὅλα (εὐγενεῖς, τιμὴ καὶ δόξα στὸ Ἑσπ' Ὅλα) καὶ στοὺς καλοὺς σὰς (τοὺς γονεῖς).

Σεῖς, ποῦ σκερπίσατε ἀγάπη, γὰρ σὲ γελά ἀδελφικά, σεῖς, ποῦ νικήσατε τὴν θλίψι μ' ἔργα καλὰ κ' εὐγενικά, τιμὴ καὶ δόξα σὰς, παιδιὰ μου, εἶθ' αἰ εὐχαί τῶν ὄρρανῶν μὴ θέσῃ κοινὴ νὰ γένη καὶ νὰ ὑψωθῇ στὸν οὐρανόν, εἶθ' ἡ Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, εἶθ' ἡ καλὴ μας Παναγιά, νὰ στέλλῃ ἄκρα εὐτυχία σὲ τίττοια εὐγενῆ παιδιὰ.

IRANNA Γ. ΚΟΛΑΥΤΟΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀφιερῶμαι τῇ φιλῇ Ν. Α. Α.

Καθημένη ἔμπροσθεν τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου, θαυμάζω τὴν ἀνοιξιὰτικὴν φύσιν.

Πόσον λαμπρὰ καὶ ὠραῖα χρώματα λαμβάνει ὁ αἰθέριος οὐρανὸς ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου !

Ἀμέσως ἐνθυμοῦμαι, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος, ἐπομένως πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

Ἄφ' ἐνός μὲν χαρὰ διὰ τὸ ἔαρ, ἀφ' ἐτέρου ὁ ἀποχωρισμός. Ὡ ! πόσον λυπηρὰ ἐποχὴ ! Παύουον πλέον αἱ τερπναὶ καὶ ἀθῶαι ἐκεῖναι συνομιλίαι καὶ διασκεδάσεις, καὶ ἀποχωρίζοντο φίλοι, συνδεδεμένοι στενωῶς ἴσως διὰ παντός, ἀποκομίζουσαι ἐκάστη τὰ πνευματικὰ της ἐφόδια διὰ τὴν τοῦ βίου πάλην. Ἐλαφρὸν φορτίον, ἀλλὰ πόσον πολυτιμώτερον μεγάλου ποσοῦ χρημάτων !

Τὸ μέλλον ἐπιφυλάσσει πολλὰ εἰς ἐκάστην.

Ἄλλαι θὰ ἐξακολουθήσωσι τὰς σπουδάς των καὶ ἄλλαι, πιεζόμεναι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, θὰ ἐργασθῶσι καὶ θὰ ἀποδείξωσι τώρα ἐμπράκτως τὸ τί ἔμαθον εἰς τὰ ἐδῶλια τοῦ σχολείου. Ἄλλ' ἄρα γε θὰ λησμονήσωσιν ἀλλήλας ; ἡ ἀγάπη, ἡ ἀναπτυχθεῖσα ὑπὸ τὴν ἀτμοσφαιραν καὶ ἡ ἐνθαρρυνθεῖσα ὑπὸ τὰ αὐτὰ στοργικὰ βλέμματα τῶν διδασκάλων, θὰ σβύσῃ ἢ θὰ διατηρηθῇ ;

Ἴδου ἐρωτήσεις, γεγόμεναι εἰς τὰς σκέψεις ταύτας.

Ὡ παιδικὴ ἀφέλεια ! ὦ ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ φιλία ! ἄς ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῆτε πάντοτε τρυφεραὶ καὶ σταθεραὶ, διὰ νὰ ἀλληλοβοηθηθῆσθε εἰς τὰς τοῦ βίου δυστυχίας !

ΦΑΙΛΑΡΑ ΜΑΚΡΟΣΧΟΡΙΤΙΣ

ΑΣ ΕΧΩΜΕΝ ΚΑΛΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Ἐγνώρισά ποτε ἓν παιδίον, ὀνομαζόμενον Βίκτωρα, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ ὀργίζεται εἰς τὸ παραμικρόν. Διὰ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ χαρακτήρος δυσηρέσται πάρα πολὺ τοὺς συμμαθητάς του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὕτοι, νομίζοντες, ὅτι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο δὲν ἦτο φυσικόν, προσεπάθουον νὰ τὸν κολακεύσουον καὶ νὰ τὸν κάμωσι φίλον των, ἀλλὰ κατόπιν, ἐννοήσαντες, ὅτι τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, ἤρχισαν ὅλοι ν' ἀποστρέφονται αὐτὸν καὶ νὰ μὴ τὸν πλησιάζουον. Οὕτω, λοιπόν, ὁ Βίκτωρ ἔμεινεν ἐστερημένος φίλων.

Καὶ γνωρίζετε πῶς ὁ Βίκτωρ κατώρθωσεν νὰ διορθωθῇ ; Μίαν Κυριακὴν, ὅτε μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μᾶμμης του, εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσε. Μεταξὺ ἄλλων διηγημάτων, τὰ ὁποῖα περιεῖχεν, ἀνέγνωσε καὶ τὸν ἐξῆς μῦθον, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζε κανεῖς, ὅτι εἶχε γραφῆ ἐπίτηδες δι' αὐτόν :

Ὁ ἀκανθόχοιρος.

Εἰς τι δάσος ἔζη ἀκανθόχοιρός τις, ὁ ὁποῖος ἦτο μόνος. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἀκανθόχοιρος, βαρυνθεὶς πλέον τὴν μοναχικὴν ζωὴν, μετέβη πρὸς εὖρεσιν μερικῶν συντροφῶν. Καὶ πράγματι εὗρε μερικά ζῶα, ἴσα μὲ αὐτόν, καὶ τὰ εἶπε :

— Διατί δὲν με πλησιάζετε ;
Τότε τὰ ζῶα ἐκεῖνα ἀπεκρίθησαν ὅλα μαζί :

— Ἐάν πλησιάζωμεν τὴν οἶνά μας, θὰ μῶς κεντήσῃς, καὶ ἐάν περιπατήσωμεν παραπλεύρως σου, θὰ πάθωμεν ἐπίσης τὰ ἴδια, καὶ δι' αὐτὸ προτιμῶμεν νὰ μένης ἐδῶ καὶ νὰ ζῆς μόνος σου.

Ὅτε ἀνέγνωσε τὸν μῦθον τοῦτον ὁ Βίκτωρ, εἶπε καθ' ἑαυτόν :

— Ὁ ἀκανθόχοιρος εἶναι καταδικασμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ζῆ μόνος, διότι ἔχει τὸ ἀκανθωτὸν δέρμα του καὶ δὲν δύναται νὰ ἀποβάλλῃ αὐτό, ἐνῶ ἐγὼ δύναμαι κάλλιστα νὰ ἀποβάλλω τὴν κακὴν μου ταύτην συνήθειαν.

Αὕτη ἦτο μία φρόνιμος σκέψις. Ὁ Βίκτωρ διορθώθη. Ἐχει τώρα, λοιπόν, καλὸν χαρακτήρα καὶ ὅλοι ζητοῦν νὰ γίνουον φίλοι του.

(Μετάφρασις) ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Ε. ΒΑΣΣΑ

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ Ἑσπ' Ὅλα.

Κατάλογος IB

Ἀναστασία Ι. Ζαχμανίδου	Γρ.	10. —
Χοφῆ		10. —
Νικηφόρος εὐρανόδης		10. —
Θεμιστοκλῆς Ὁδ. Μανθῆς		1. —
	Γρ.	31. —
Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων		576 50
Βιοπροσθέντα ἐν ὄψ	Γρ.	607 50

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Κ'

Πνευματικών ασκήσεων.

[Ο διαγωνισμός αυτός περιλαμβάνει τας λύσεις των Πνευματικών ασκήσεων 361-390, αίνιγες δα δημοσιευθούν εις τὰ φύλλα 42-44].

361. - Αίνιγμα.

Τὸ πρῶτόν μου εἰς ζῶσαν κεφαλὰς εὐρίσκαται καὶ μὴ ναι, τὸ δεύτερον ἄνθος, ὄλον μου ὄπωρμόν, ἔάν δὲν κἀμῶ λάθος

(Ἄπ. Γοργὸς Δελφίν).

362. - Αίνιγμα.

Μὰ λέγουν ἀρχίζω ἀπὸ λα κ' εἰ; λα πάλιν τελευτῶ, τὴν λύσιν μου δὲ εἰς ζητῶ, διὰ τὰς παιδεύει.

(Ἄπ. Χλωρίς).

363. - Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι βασιλεὺς ἀρχαῖος, τύραννος διεμοσιός, ἀντὶ με ἀναγρο-μματισμῶν, εὐθὺς θά γίνω δημογωγὸς καλός, πλὴν τρομερός.

(Ἄπ. Π. Σανταλιζίδης).

364. - Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6	Γόλλος φτισιπός
4 2 6 2 3	πόλις
1 2 3 4 2	γλόκισμα
3 2 6 2	δύμα
2 6 2	ἀνδραμοσ

(Ἄπ. Νικηφόρος οὐρανός).

365. - Λεξιγραφία.

Ἐν ἐλάττωμα μακρὸν ἔδω ἀποκεφαλίσας, εὐθὺς ἐγγύημα φριτὸ θά ἰδῆς καὶ θ' ἀπορήσας.

(Ἄπ. Χαριτόδωτος χρυσαλλίς).

366. - Συλλοβικὸν νυβόλεξον.

1	2	3	4	5	6
4	2	6	2	3	
1	2	3	4	2	
3	2	6	2		
2	6	2			

- 1- Ἐγὼ τὰς πόλεις σπλασθὲ καθὼς καὶ τὰ χωρία
- 2- τὰ περικτὰ ἐστίλιζα πόλιν ποτὲ κραινία
- 3- Εἶθε τοιοῦτος τὰ φριτὸς εἰς κάθε μίαν σου

καὶ θά πηγαίτης τακτικὰ εἰς ἀνωτερὴν τὴν. Δι λέξεις ἀναγινώσκοντο ὀριζοντίως καὶ καθέντως.

(Ἄπ. Ἄθαν. Σ. Καρασταμάτης).

367. - Λεξιγραφία.

Γρόμμα εἶναι τὸ πρῶτόν μου, γρόμμα τὸ δεύτερόν μου, ἀλλὰ καὶ γρόμμα, φίλιαι, εἶναι τὸ σύτολόν μου.

(Ἄπ. Θεοχ. Ι. Μακρίδης).

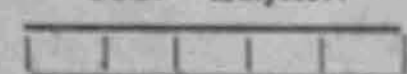
368. - Μεσοτοιχίς.

Τὰ μεσοτὰ γρόμματα (†) τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν εθνικὸν δίωμα.

†	αἰσθημα
†	πόλις
†	χρῆμα
†	μέλος οἰκογενείας
†	δίωμα
†	κάτωκος βορείων τόπων
†	ζῶον
†	πόλις

(Ἄπ. Σουλ. Κ. Χ. Γεωργίου).

369. - Παίγιον.

- Πῶς εἶναι δυνατόν εἰς τὰ ἀνωτέρω τετραγώνια τὰ θέσεις τὴν λέξιν πελυτάλια μὲ τῶν δρον, ὅπως εἰς κάθε τετραγωνίδιον ἑσάρχη καὶ ἐν γρόμμα; (Ἄπ. Παν. Σ. Κανταναδάκης).

370. - Περιέργον.

- Ἀπὸ τί ἀπατελήθη τὸ ἔθνος; (Ἄπ. Εὐάγγελος Α. Δαδῆνης).

Ἄναμίας, Ἄνεμοζάλη, Δημοσθένης ὁ ρήτωρ, Εὐξείνιος πόντος, Κοτόπουλο, Νύξ ἀστερόμοσα.

Ἐλυσαν 18 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Εὐδοκία Β. Ναουμίδου, Φωφὸ Γνάτσιου, Δήμητρα Νικολαίδου, Πηνελόπη Παρασκευαίδου, Νικόλαος Ι. Παπαδόπουλος, Μαρκόχειρ.

Ἐλυσαν 17 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Κατίνα Παρασκευαίδου, Ἐλένη Σμερῶνογλου, Β. Γ. Ρέμιος, Ἄνθιμοστο λιθάδι, Ἄρειμάνιος, Ἀσιόρη, Καθρέπτης, Κιλιμάντζαρον.

Ἐλυσαν 16 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Ζωηρά Ἀναστασιάδου, Κίμων Γρηγοράς, Α. Γ. Ἐλευθερίου, Βιλόνη, Γοργὸς Δελφίν, Ἀράκος, Ἐντομοκίνο, Εὐρροίτεχνος.

Ἐλυσαν 15 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Κώστος Ἀκαστορίδης, Ε. Ν. Εἰδοτρακιάδης, Δημοσθ. Λαμπρινός, Σωμάτιος Ε. Πάσσα, Ἀρεοπαγίτης, Ἄστρον τῆς θαλάσσης, Ἰάσηπος, Καθηγητής.

Ἐλυσαν 14 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Μαριάνθη Κοσμοπούλου, Δ. Α. Ζαχαριόδης, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, Ἰαπότης τοῦ βερρῶ Καρδιοκτύπ.

Ἐλυσαν 13 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Μήτσος Α. Μήτσου, Ἀνεργοίτης, Ἡλιόδωρος, Τὸ γραφτό, Ὑψιπέτης ἀετός.

Ἐλυσαν 12 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Μαριάνθη Καραγιαννίδου, Γ. Δημητριάδης, Γεώργιος Λεόντης, Πιστὴ φίλη τοῦ 'Ολολίου'.

Ἐλυσαν 11 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Θεόκλητα Σ. Ἰωαννίδου, Ἐαρινὴ δρόσος, Μικρὸς καλλιτέχνης.

Ἐλυσαν 10 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Μιχαὴλ Τσολακίδης, Ἀγριάνανθος, Θεοδοῖδης Ἴππος, Χερμένος Ἰαπότης.

Ἐλυσαν 9 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Δημήτριος Σαρακαβλῆς, Χαρίλαος Κ. Σπαθάρης, Βλαπέντιος, Βλήμα, Ἀρσπῆλης, Θεοφράδης.

Ἐλυσαν 8 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Δήμητρα Χρ. Βακορίδου, Θεολόγος Γ. Ζαχαριόδης, Πάτροκλος Σ. Ἰωαννίδης, Νικόλαος Ὀδυσσεύς.

Ἐλυσαν 7 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Βασιλὴ Χρ. Βακορίδου, Ἀναστασία Ἐμμ. Ἐμμανουηλίδου, Γεώργιος Δ. Χ. Ἰάσης.

Ἐλυσαν 6 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Λ. Ι. Λουκίδης, Ν. Ρομπόπουλος, Μιχ. Α. Σεργιάδης, Ἄθος τοῦ ὄγραθ.

Ἐλυσαν 5 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Ἄθανάσιος Δ. Βαλάσης, Ἰωάννης Σ. Καραμάιος.

Ἐλυσαν 4 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Ἐρσμία Δ. Ἀχταρίδου, Τερψιθέα Μ. Νικολαίδου, Ἀντώνιος Σ. Ἰωαννίδης.

Ἐλυσαν 3 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Δημ. Κωτσόπουλος, Κωνστ. Κωτσόπουλος, Γλυκάνισον, Κολοκωθονέφαλος.

Ἐλυσαν 2 ἐκ τῶν ασκήσεων :

Ἄννα Κομνητοῦ, Ἑλληνικὴ Μπλοστάντζογλου, Ἐλσα 1 ἐκ τῶν ασκήσεων : Θ. Ι. Μ.

Μὲ ἐρωτᾷ ἡ Ἄρπα τί εἶναι προτιμότερον δι' ἓνα παιδί : νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ σχολεῖον ἢ νὰ λαμβάνῃ ἰδιαιτέρως μᾶθημα. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐξαριτᾷται ἀπὸ πολλῶν ἰδιαιτέρως συνθήμας. Βεβαίως, τὸ σχολεῖον εἶναι κατ' ἀρχὴν προτιμότερον. Εἰς αὐτό, μὲ τὴν ἐπιχειρησιαίαν διαφορῶν ἄλλων παιδιῶν, δοκιμάζονται καὶ προετοιμάζονται εἰ χαρακτῆρας ἐκτός αὐτοῦ, ὑπεκκρίνεται ἡ εὐγενὴς ἀμιλλα, καὶ κάθε παιδί διορθώνεται καὶ ἀπὸ τὰ σφάλματα ἐκδομῆ τῶν ἄλλων. Πρῶται, ἐν τούτοις, τὰ σχολεῖα νὰ ἐκπληροῦν ὅλους τοὺς ὄρους τῆς ἡγιαινῆς πρῶτον, νὰ ἀριζῶνται καλῶς, νὰ εἶναι καθαρὰ, νὰ εἶναι εὐήλια ὡς κτίρια καθὼς καὶ οἱ μαθηταί, τοῦ φοιτῶσι, δεύτερον νὰ ἐκπληροῦν ὅλους τοὺς ὄρους τῆς παιδαγωγίας : οἱ διδάσκαλοι, δηλαδὴ νὰ εἶναι εὐμέθεδοι καὶ νὰ διδάσκουν ὄχι μόνον ξηρῶς τὸ κείμενον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξάγουν ἀπ' αὐτὸ τὰ συμπεράσματα, ποῦ εἶναι δυνατόν. Ὅταν ὁμοίως εἰς τὰ σχολεῖα δὲν τηρῆται ἡ ἀσπυρὰ παιδαγωγικὴ δταν δὲν ἐπιβλέπεται ἡ ἠθικὴ, δταν δὲν φροντίζουσι διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος, τότε τὰ σχολεῖα εἶναι κατώτερα ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ σπιτοῦ, ἢ ὅποια εἰμπορεῖ νὰ μὴ ἔχη πλὴλὰ προτερήματα, ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ κινδύνους.

Πῶς ὄχι, Βασίλει; ὁ θεσμός τῶν προσκόπων δὲν εἶναι μόνον διὰ τὰ ἀγῶρια, ὡς πολλὸ ὄρατα τὸ γόμφα ὁ συνεργάτης μας Μορφέης εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον. Εἰς τὴν Εὐρώπῃν ὑπάρχουσι σωματεῖα ἀπὸ προσκόπων κορίτσι. Καὶ εἶναι μὲν ἀλήθεια, ὅτι οἱ γυναῖκες προκκοποι δὲν προετοιμάζουσι τὰς γυναῖκας διὰ νὰ γίνουσι στρατιῶται, ἀλλὰ δημοιοργῶν εἰς αὐτὰς σῶμα εὐσταλές, ὑμεινόν, ὀργανισμὸν δυνατόν, ὁ δασίος νὰ εἰμπορῆ νὰ ἀντέχη εἰς κάθε εἶδος ταλαιπωρίαν ἢ ἐσθάνειαν. Δὲν παρατηρεῖς καὶ τοῦτο; ὅτι ἡ πρόοδος ἐπιστρέφει εἰς τὸ παλῆρὰ τὰ χρόνια; εἰ θαυμάζομεν σήμερον εἰς τοὺς προσκόπους; τὴν σκοπιμότητα αὐτὴν τοῦ θεσμοῦ καὶ ἐπαινοῦμεν τὴν ἀγγλικὴν μόρφωσιν, ἢ ὅποια εἰσήγαγεν αὐτὴν τὴν ἐκπαίδευσιν. Ἄλλὰ πρῶται νὰ λησμονώμεν ἓνα ἄλλο ἀρχαῖον λαόν, τοὺς Σπαρτιάτας, οἱ ὅποιοι εἶχον τοὺς προσκόπους νέων καὶ νεαρίδων, καὶ οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἐδημιούργησαν αὐτὴν τὸν θεσμόν;

Ἐνεκρίθησαν : «Πρὸς τὴν Παναγίαν» Ἰωάννης Γ. Καλλετοῦ, «Τὴν παθναίαν ὀληματίας» Κέματος τοῦ Βασίλειου, «Χρόνου φριδου» Δήμου Κ. Ζεπέη, «Ἡ ἐπιδα» Εὐρήνης Ἰωαννίδου, «Τὸ παιδίαν καὶ τὸ κερποφόρον δένδρον» Γ. Κ. Σωτηριάδου, «Φῶς χάριν τῶν ἄλλων» Ἀρσοῦρας πνοῆς.

ΕΙΡΗΝΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΙΑ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οἱ λῦται τῶν Πνευματικῶν ασκήσεων.

- Ἐλυσαν 21 ἐκ τῶν ασκήσεων : Ἰωάννα Ἀδαμαντιάδου, Ἀντινὴ Διαμαντοπούλου, Δήμητρα Ι. Μαστοράκη, Ἰάκωβος Γ. Εὐθυμιάδης, Βασίλειος Θεοδωρόπουλος, Νίκος Κολλίας, Κωνστ. Κρῆμνος, Ἰωάννης Λαμῆρας, Δημοσθ. Λαμπρινός, Βλοσυρὸν δρον, Εὐθύδικος, Καρποφόρον κἀνιστρον, Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, Λευκὸν Ιαν, Τυχεῖς.
- Ἐλυσαν 20 ἐκ τῶν ασκήσεων : Μόσχος Α. Βερβελίδης, Τιμολέων Πετριδης, Ἀφροντις, Βικέντιος, Ἐρατὸ, Σαρτιάτης, Σπουργίτης, Ταρξίτας.
- Ἐλυσαν 19 ἐκ τῶν ασκήσεων : Μαρίκα Καλογιάνου, Ἰωάννα Λαμῆρη, Δημ. Ἡλιόπουλος, Κωνστ. Καλλιμάτης, Δημήτριος Π. Σαντολιζίδης.